

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szerebie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szerebie (szer. szp. 69 mm) 3.— ZŁ. Drobne za słowo 26 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 157.

Kraków, środa 10 lipca 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję rekopisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4,50 Zł., z odnośnikiem do domu 5 Zł. — Konto czekowe: Warszawa 658.

Uroczysty wjazd Adolfa Hitlera do Berlina.

Stolica Rzeszy Niemieckiej wielokrotnie już składała hołd Führerowi i Kanclerzowi Rzeszy i wielokrotnie gotowała mu entuzjastyczne przyjęcia. Powrót Adolfa Hitlera z zachodniego terenu wojny przebiegał jednak wszystko, co dotychczas widzieliśmy. Ulice, przez które przejeżdżała kolumna samochodowa Kanclerza Rzeszy, były obstawione gestami szpalerami publiczności, której entuzjazm nie miał wprost granic. Gdy Kanclerz Rzeszy opuścił swój samochód i pieszo udał się do pałacu kanclerskiego kroczył po prawdziwym dywanie z kwiatów. Na zdjęciu naszym na lewo widzimy Adolfa Hitlera stojącego w samochodzie podczas przejazdu przez ulicę Berlina. Na prawo zaś widzimy, jak Adolf Hitler dokonuje przeglądu honorowej kompanii w otoczeniu marszałka Göringa i wielkiego admirała dr. Raedera.

Niemieckie łodzie podwodne i samoloty atakują Anglię.

Bombardowanie Middlesborough i Newcastle. — Straty Anglików na morzu

Berlin, 9 lipca. Naczelna komenda armii niemieckiej komunikuje:

Niemieckie łodzie podwodne zatopły na obszarze morskim u wybrzeży hiszpańskich 21.500 ton nieprzyjacielskich okrętów, w tym uzbrojony brytyjski parowiec „San Fernando”, pojemności 13.000 ton.

Flota powietrzna obrzuciła w Anglii bombami między innymi urządzenia dworcowe w Brighton, baterje artylerji przybrzeżnej na wyspie Wight, urządzenia portowe i baraki w Falmouth, jak również urządzenia przemysłu zbrojeniowego w Middlesborough i Newcastle.

U wybrzeży południowych Anglii zaatakowane zostały konwoje i miejsca koncentracji okrętów. Przy tej sposobności udało się zatopić dwa okręty handlowe i jeden transportowiec, a dalsze okręty poważnie uszkodzić.

Brytyjskie samoloty rzuciły kilka bomb na terytorjum zachodnich Niemiec bez żadnego sukcesu. Nocne naloty na Niemcy północne i zachodnie spowodowały tylko bardzo nieznaczne szkody.

Łączne straty nieprzyjaciela wyniosły w niedzielę 14 samolotów, z czego w walce powietrznej nad kanałem Angielskim stracono 10 brytyjskich samolotów myśliwskich typu „Spitfire”. Dwa dalsze samoloty zostały zestrzelone w walce powietrznej na innym miejscu, dwa przez artylerje przeciwlotniczą. Trzy samoloty niemieckie zaginęły. (P)

Lotnicy włoscy zbombardowali lotniska na Malcie i w Aleksandrii.

Rzym, 9 lipca. Włoski komunikat wojenny z poniedziałku brzmi następująco:

Naczelna komenda armii włoskiej komunikuje: W niedzielę zaatakowano ponownie z powietrza bazy lotnicze na Malcie i w Aleksandrii z wielkim sukcesem. Dwa włoskie samoloty nie powróciły do punktów wyjściowych.

Na granicy Cyrenaiki doszło do pomyślnych dla oddziałów włoskich starć z nieprzyjacielskimi zmotoryzowanymi i pancernymi jednostkami, z których kilka zostało zniszczonych. Zdobyto jeden czołg i jeden samochód pancerny.

Z...

czas nalotu dokonano w dn. 5 lipca na Tobruk zostały zestrzelone trzy nieprzyjacielskie samoloty, a zestrzelenie czwartego jest bardzo prawdopodobne.

W Afryce wschodniej włoska flota powietrzna dokonała lotów wywiadowczych ponad Cassala, bombardując przytem skutecznie nieprzyjacielskie jednostki zmotoryzowane. Pozatem bombardowano nieprzyjacielskie lotniska Malakal i Perim.

Bohaterska walka włoskich pancerników pod Mentoną.

(!!) Rzym, 9 lipca. Dopiero obecnie podano do wiadomości fakt udziału statków pancernych marynarki włoskiej w zwycię-

skich operacjach w dniach od 22—23 czerwca na francuskim froncie alpejskim, które mimo silnego ognia flankowego nieprzyjacielskich baterji artylerji wspierały posuwanie się wojsk włoskich w rejonie Mentony.

Szczególnie odznaczył się jeden ze statków pancernych, który swą akcję bojową przerwał dopiero wówczas, gdy z trzech stron ostrzeliwany był ogniem nieprzyjacielskim: Dopiero w godzinach popołudniowych rozpoczął ponownie akcję, mając na celu zwalczanie nieprzyjacielskich baterji. Komendant tego statku porucznik marynarki Ingrau wskutek celnego trafienia poległ wraz z 5-ma marynarzami bohaterską śmiercią w chwili, gdy nie bacząc na strzały nieprzyjacielskie usiłował zaopatrzyć się w amunicję.

Ciemne plany Anglii w Iranie.

Minister skarbu w Teheranie protestuje przeciw niedostatecznemu wyzyskaniu bogactw naftowych.

(§§) Teheran, 9 lipca. Minister skarbu złożył ostatnio w parlamencie sprawozdanie na temat różnic poglądów pomiędzy rządem a towarzystwem Anglo-Iran Oil Company, które posiada koncesje na eksploatację południowo-irańskich bogactw naftowych.

Według oświadczenia ministra, w niektórych miejscach terenów koncesyjnych natrafiono na tak bogate pokłady, że obecnie możliwa jest eksploatacja trzy razy większa od dotychczasowej, a Iran mógłby się stać po Ameryce najważniejszym producentem ropy na świecie.

Pomimo olbrzymiego popytu na całym światowym rynku ropy, angielscy koncesjonariusze rozwijają zupełnie niedostateczną działalność poszukiwawczą, naruszając w ten sposób umowę koncesyjną.

Minister stwierdził dalej, że pomimo nieustannych protestów Iranu, w ostatnim roku wydobycie ropy spadło do 1 miliona ton, a na rok 1940 przewidziany jest dalszy spadek produkcji. Rząd obawia się, że

Również wynikiły różnice zdań na temat świadczeń, jakie towarzystwo zobowiązane jest uiszczać.

W dyskusji, jaka się następnie wywiązała, posłowie poparli jednogłośnie punkt widzenia, reprezentowany przez rząd.

Angielskie okręty wojenne opuszczają Gibraltar.

Genewa, 9 lipca. Z La Linea donoszą, że skutkiem nalotu bombowego francuskich samolotów na Gibraltar wyrządzone zostały poważne szkody w fortyfikacjach i w okrętach, znajdujących się w porcie. Mimo zaciętej obrony przeciwlotniczej francuskie samoloty zdołały oddalić się bez strat.

Jak dalej donoszą wszystkie okręty wojenne Anglii opuściły port w Gibraltarze. Z Tangeru donoszą, że wszystkie znajdujące się tam jeszcze okręty angielskie uciekły również na otwarte morze. (P)

Krwawe wybory w Meksyku

Mexico, 9 lipca. Podczas wyborów na prezydenta Meksyku doszło do licznych starć między zwolennikami kandydata partji rządowej, Avila Camacho, a przyjacielami kandydata opozycji Andreu Almazana. Według dotychczas nadeszłych informacji w samym tylko mieście Mexico 21 osób zostało zabitych, 265 rannych, a 150 osób aresztowano.

Według komunikatów partji rewolucji meksykańskiej Avila Camacho otrzymał na prowincji kraju 75 do 90 procent wszystkich głosów. (P)

Hiszpania zgłasza swoje pretensje do Anglii.

(!!) Madryt, 9 lipca. W ciągu jednej nocy na wszystkich słupach, domach, murach i płotach ukazały się w Madrycie w olbrzymiej ilości plakaty zawierające naradę żądania Hiszpanji wobec Anglii.

Oprócz żądań terytorjalnych ujawnione zostały poraż pierwszy również żądania angielskich kapitałów, zainwestowanych w Hiszpanji. I tak wielkie plakaty domagają się oddania słynnych kopalń rudy w Rio Tinto koło Kadyksu. Olbrzymimi czcionkami podkreślana jest przyjaźń Hiszpanji z mocarstwami osi.

Udział Unji Sowieć w niem. Targach Wschodnich.

(:) Królewiec, 9 lipca. Ambasador ZSSR w Niemczech, Skwarzew, zawiadomił urząd Targów królewieckich o udziale Unji sowieckiej w 28 niemieckich Targach Wschodnich w Królewcu, mających się odbyć w czasie od 11 do 14 sierpnia br. Handlowe przedstawicielstwo ZSSR w Niemczech zamówiło w tym celu pawilon i teren pod niebem, gdzie zorganizowana będzie wystawa artykułów eksportowych przemysłu rolniczego i innych.

Szwecja wyraziła zgodę na komunikację tranzytową z Norwegią.

(:) Sztokholm, 9 lipca. Szwedzkie ministerstwo spraw zagranicznych ogłasza komunikat następującej treści: Wobec zaprzestania działań wojennych w Norwegji znosi się ograniczenia w ruchu tranzytowym z Norwegji i do Norwegji, wywołane skutkiem wojny. Od chwili obecnej mogą być wszelkie towary przewożone kolejami szwedzkimi. Równocześnie udziela się zezwolenia na przejazd osób wojskowych niemieckich ze specjalnym uwzględnieniem żołnierzy, udających się na urlopy. W tym celu mają być oddane do dyspozycji specjalne pociągi i wagony.

Lew brytyjski i lew Judy.

Kraków, 9 lipca.

Prasa sobotnia doniosła o umowie, jaka stanęła między rządem Wielkiej Brytanii a żydowskim komitetem „Jewish Agency”, mocą której dzisiejsze terytorjum mandatowe Palestyny zostanie ukonstytuowane jako suwerenne państwo, wchodzące w skład Imperjum Brytyjskiego. Równocześnie król angielski przyjął tytuł króla Judei.

Wiadomość ta była różnie komentowana: przez jednych jako próba Anglii zyskania sobie żydów całego świata, przez drugich jako skutek niezwykle silnych wpływów żydowskich w Anglii, przez trzecich w końcu jako chęć skomplikowania sytuacji politycznej w północnej Afryce.

Wszystkie te zdania mają w sobie coś prawdy: ciekawym jednak jest, jaka zasadniczo ideologia umożliwiła takie postanowienie angielskiego rządu, i jak dalece połączanie to zgadza się z angielskimi tradycjami i z angielską koncepcją Imperjum?

Zarzuca się Anglikom filosemityzm, nie podając ogólnie jego źródeł. Ciekawe obserwacje na ten temat można było zrobić podczas wojny abisyńskiej. Twierdzono wtedy, że Anglia stara się przeszkodzić okupacji Abisynji przez Włochów ze względów czysto politycznych.

Powody były jednak głębsze: sęgały o nie samej psychologii narodu angielskiego. Wychowany na lekturze biblii, pomimo pozornego indyferentyzmu religijnego zagłębiający się w religijnych i teologicznych spekulacjach, czego dowodem jest choćby istnienie tyłu sekt, ułożył sobie naród angielski światopogląd przypominający dobrze uporządkowany i pięknie utrzymany ogród. Wszystko tam jest proste, zrozumiałe, opiera się na tysiącletnich doświadczeniach i tradycjach, sięgających nieomal początku świata.

Z tym początkiem świata, z tym pradziadkiem dziejów ludzkości łączy Anglików właśnie biblia. Nie jest ona dla nich tylko własną księgą, jest podręcznikiem codziennego postępowania, księgą mądrości. To też i król Salomon i król Dawid i wszyscy prorocy, mający dla nas ludzi kontyentu tylko przemijającą atrakcyjność, są dla Anglików żywymi postaciami, z którymi oni się liczą. Stąd też pochodzi rzeczywista sympatja, jaką Anglicy mają dla Abisynji, tego jedyne zakątka świata, gdzie starożydowskie tradycje zachowały się po dziś dzień, i gdzie sam dom panujący w prostej linii wywodzi się od króla Salomona i królowej Saby. Ta starożytność państwa i dynastji, ta niezmienność i ciągłość dziejów impontje Anglikom, ludzkiem chęć „zafiksować” na tysiąclecia strukturę świata i rozciągających tylko powolną, wieki trwającą ewolucję, nie nawiązujących zaś wszelkich rewolucyj. W cesarzu Haile Sellasie, noszącym tytuł „Iwa z plemienia Judy”, odnaleźli oni następę tych, o których czytali w biblii.

To byłby pierwszy moment sympatji dla biblijnej tradycji. Ale wchodzi w grę jeszcze dalszy: według niektórych historyków angielskich, jedno z plemion żydowskich zawędrowało aż do Anglii, czy do Szkocji i tam w którymś z wieków poprzedzających polityczną organizację tych krajów założyło rodzaj państwa.

Wielu więc Anglików, a przede wszystkim dom królewski, uważa się za potomków tego plemienia, upatrując w tem uświetnienie swego pochodzenia. Trudno sądzić o prawdziwości tej teorii, trudno też powiedzieć, w jakich powodów ona powstała, należy tylko przypomnieć, że nawet królowa Wiktorja, a bodaj że jej syn Edward VII, ludzie trzeźwi i realnie myślący, wierzyli w tę teorię i dlatego powierzył ważne sprawy państwa żydom.

A teraz trzeci moment wchodzący tu w grę. Imperjum Brytyjskie „Commonwealth” to jest „wspólne dobro” w swobodnym tłumaczeniu, może i ma obejmować różne państwa, różnych ras, wyznań, ustrojów itd. złączonych w jedną wielką całość, mającą drogą powolnej ewolucji objąć cały świat. Jest to więc ideologia niezwykle szeroko zakrojona, opierająca się na wspólnej umowie.

Jest tam więc miejsce i dla konstytucyjnego królestwa Wielkiej Brytanji, i dla domniów posiadających własne parlamenty, i dla cesarstwa Indji, będącego znowu zbiorowiskiem despotycznie nieraz rządzonych radzów i księstw, jest tam w końcu miejsce dla republiki „Freestate” Irlandji z prezydentem de Valera na czele, może być więc też miejsce dla królestwa Judy z własnym parlamentem, i z królem angielskim na czele.

W ten sposób do tytułów króla angielskiego „król Wielkiej Brytanji i Irlandji, król Szkocji, obrońca wiary, cesarz Indji i posiadłbiciel są mierzani”, przybywa nowy tytuł „króla Judei”.

Stanowi to wszystko razem może dziwną mozaikę, rodzaj „salatki”, w której trudno się wyznać, jeżeli nie śledzić historii tego kraju, nie obserwowało powolnego narastania różnych warstw, jednej po drugiej i nie zrozumiało ducha tego imperjum.

A teraz jeszcze jeden dalszy moment: wpływ ekonomiczny żydów był i jest bezwzględnie bardzo silny. Jako naród kupiecki, a przede wszystkim kapitalistyczny, umieli się oni porozumieć z drugim najwybitniejszym narodem kupieckim, z Anglikami, tem więcej, że przyjęcie w

Nowe linje wytyczne polityki rumuńskiej.

Radjowe przemówienie Gigurtu.

(?) Bukareszt 9 lipca. Prezes Rady ministrów Gigurtu wygłosił w ubiegłą sobotę wieczorem przemówienie przez radio, w którym oświadczył, że jego rząd został powołany w celu pokonania poważnych trudności, za które żadną miarą nie ponosi odpowiedzialności.

Poważna wina trudności, w jakich Rumunja obecnie się znalazła leży w związku z wewnątrz-politycznymi waśniami poszczególnych odłamów partyjnych, których Rumunja była widownią od czasów ukończenia wojny światowej. Cały naród musi obecnie zjednoczyć się pod sztandarami partji narodowej.

Następnie premier podał do wiadomości linje wytyczne swego gabinetu. Na cele armji nie będzie się oszczędził żadnych ofiar. W związku z tworzącą się w Europie nową sytuacją w dziedzinie gospodarczej, również życie gospodarcze Rumunji ulegnie poważnym zmianom, przyczem Rumunja będzie musiała bacznie, aby dostosować się do zmienionych warunków.

W wyniku nowej orientacji gospodarczej ulegnie rozwojowi gospodarka rolna i podniesie się stopa życiowa rolnika. Administracja będzie musiała być uwolniona od braków, na jakie cierpiała. Do współpracy powołane będą tym razem również grupy narodowościowe o ile podporządkują się w sposób zycielwy i lojalny nowemu życiu państwowemu.

Mówiąc o żydach, oświadczył Gigurtu z wyraźnym przekąsem, że wogóle nie może być mowy o wciągnięciu ich w orbitę życia państwowego w Rumunji.

Przemiany, jakie ostatnio zaszły w Europie — mówił dalej Gigurtu — w niczem nie zmieniły tradycyjnych pokojowych stosunków Rumunji z sąsiadami. Celem utrzymania pokoju w tej części Europy pozostanie Rumunja ciężką i bolesną ofiarą. — Faktom dokonany jest zmianą i dostosowanie polityki zagranicznej Rumunji do polityki obu wielkich narodów osi. W ten sposób Rumunja powraca do swych dawnych tradycji.

Japonja stworzy nowy porządek w Azji wschodniej.

Przemówienie radjowe japońskiego min. wojny w trzecią rocznicę kampanji chińskiej.

(*) Tokio 9 lipca. W związku z trzecią rocznicą kampanji w Chinach, minister wojny general Hata w przemówieniu radjowym oświadczył, że Japonja będzie wierną swjej polityce niemieczania się do wojny europejskiej, co jednak nie jest równoznaczne z polityką bierności.

Japonja nie może się przyglądać wojnie europejskiej z założonymi rękami, tak jak

to czyni ktoś przyglądający się z jednego brzegu na drugi.

Kończąc podkreślił minister wojny, że Japonja musi w sposób zdecydowany przeciwstawić się oddziaływaniu wojny europejskiej, które mogłoby wpłynąć na zmianę polityki rozbudowy nowego porządku w Azji wschodniej.

Reorganizacja gabinetu jugosłowiańskiego?

Belgrad, 9 lipca. Jugosłowiański premier Cvetkowiez powrócił samolotem z Bledu (Słowenja) do Belgradu. Jak mówi w kołach politycznych pertraktacje, przeprowadzone z wybitnymi osobistościami politycznymi w słoweńskim Kapiellsku, jak również audjencje premiera i jego zastępcy dr. Maczka u księcia-regenta Pawła na zamku Brdo miały za temat już od dłuższego czasu sprawę zreorganizowania rządu belgradzkiego.

Ostatnie wydarzenia w dziedzinie polityki międzynarodowej wykazały wzrost autorytetu rządu i jeszcze silniejsze podkreślenie tradycyjnej przyjaźni Jugosławji ze wszystkimi sąsiadami, a przede wszystkim z państwami osi. Chwilowo nie ukazały się żadne bliższe, urzędowe wiadomości co do reorganizacji gabinetu.

Francuski okręt „Champlain” padł ofiarą miny angielskiej.

(::) Rzym, 9 lipca. Agencja Stefani w depeszy z Genewy donosi o zatonięciu francuskiego statku transatlantycznego „Champlain” stanowiącego własność francuskiego towarzystwa żeglarskiego „Transatlantique”, a będącego największym okrętem francuskiej floty handlowej, który w czasie opuszczenia przed kilkoma dniami portu La Rochelle w drodze do Ameryki natknął się na minę.

Wśród bardzo licznych pasażerów, na statku znajdowało się kilkunastu obywateli amerykańskich. Zatonięcie „Champlaina” przypisuje się Anglikom, którzy bezuprzedniego porozumienia się zamknęli wjazd do portu La Rochelle zaporą z min.

skład angielskiego społeczeństwa nowych elementów nie sprzeciwiało się zasadniczej ideologii.

Stąd premierem za królowej Wiktorji był Disraeli Beaconsfield, za Jerzego VI wicekrólem Indji lord Reading, lord Sassoon jednym z ministrów, gubernatorem Australji sir Izak Isaacs, głównodowodzącym podczas wojny światowej sir John Monash, najwyższym sędzią prowincji Queensland sir Michael Myers i t. d. Stąd też duże wpływy żydowskie w Anglii chociaż zamieszkuje ten kraj ledwo 300.000 osób wyznania żydowskiego.

Wiadomo, jak zycielwie odnosił się król Edward VII do żydów, skoro ostatnim człowiekiem, z którym rozmawiał przed śmiercią był bankier sir Ernest Cassel, przybył z Kolonji, syn wexlarza Jakuba Cassela, następnie finansujący podziemną kolejkę londyńską, współpracownik w rozwoju Egiptu, cniowiek o majątku obliczanym przed wojną światową na 200.000.000 marek. Wiadomo też, że późniejszy król Edward VIII, obecny ks. Windsor, przebywał chętnie w posiadłości austriackich Rotszyldów, w zamku Enzersdorf.

Zachodzi teraz jedno zagadnienie bar-

Hinduska partja kongresowa domaga się niepodległości Indji.

(!) Nowe Delhi, 9 lipca. Wydział wykonawczy partji kongresowej powziął decydującą uchwałę, w której domaga się od Wielkiej Brytanji udzielenia Indjom całkowitej niezawisłości.

W uchwale powyższej wydział wykonawczy żąda, aby pierwszym krokiem Wielkiej Brytanji w tej mierze było utworzenie prowizorycznego rządu narodowego w ramach obecnego zarządu centralnego.

Hr. Ciano udał się na tereny okupowane na Zachodzie.

(§§) Berlin 9 lipca. W niedzielę wieczorem udał się włoski minister spraw zagr. hr. Ciano specjalnym pociągami na Zachód, celem odwiedzenia terenów okupowanych.

Przypuszczalnie podróż trwać będzie dwa dni, przyczem hr. Ciano zwiedzi najważniejsze odcinki niedawnego frontu zachodniego.

Wielkie zainteresowanie w Belgradzie wizytą Ciano w Berlinie.

(::) Belgrad, 9 lipca. W kołach politycznych jugosłowiańskiej stolicy wywołała podróż włoskiego ministra spraw zagranicznych hr. Ciano olbrzymie zainteresowanie, o ozem świadczą wielkie tytuły nad obszernymi wiadomościami, jakie ukazały się w niedzielnych wydaniach dzienników. Zagraniczni sprawozdawcy dzienników „Politika” i „Wreme” przypisują wielkie znaczenie polityczne mającym nastąpić rozmowom.

dzo ważne dla przyszłości Imperjum Brytyjskiego: czy żydzi staną się jednym z czynników działających dla wielkości Imperjum Brytyjskiego, nabiorą angielskiego światopoglądu, zlikwidują wszystkie te cechy, które każą im zwykle tworzyć państwo w państwie tam, gdzie się zjawia w większej ilości, jednym słowem czy staną się przede wszystkim Anglikami, czy też odwrotnie szeroko zakreślony liberalizm angielski wiązać liczne ziemie i tworzy polityczne słabymi organizacyjnymi niemi w jedną całość, a kładący główny nacisk na zwiazanie kulturalne, stanie się rama, dla swobodnego i coraz bardziej imperjalistycznego rozrastania się żydowskich interesów, dążności, kapitału, cech narodowych itd.

Oto zagadnienie, które, oglądając sprawę zupełnie bezstronnie i bez kropli nawet gorczy, należy sobie uzmysłowić, a na które odpowie przyszłość. Co ostatecznie zwycięży: lew brytyjski, czy lew Judy? Lancaster i Windsor, Klany szkockie ze swoimi tartanami, „Scotch Whisky”, zielone trawniki Zielonej Wyspy, czy też „Jewish Agency” i londyńskie ghetto? XZ.

Z dnia na dzień

Kraków, 9 lipca.

Utworzenie polskich organów samorządowych w powiatach.

Rozporządzenie Generalnego Gubernatora o tworzeniu związków gmin na terenie Generalnego Gubernatorstwa stanowi krok o rozstrzygającym znaczeniu w dziele odbudowy polskiego samorządu i ogólnej konsolidacji. Rozporządzenie to jest równocześnie symbolem absolutnej pewności, z jaką odpowiedzialne czynniki niemieckie oceniają nowe stworzoną sytuację, jak również zafatnia, z jakim odnoszą się do organów polskiego samorządu.

Co oznacza w praktyce tworzenie związków gmin? Oznacza ono, że obecnie również w powiatach, obok administracji państwowej, jaką reprezentuje starosta, stworzony będzie ponownie organ samorządowy, którego członkami są przyszedni do lokalnego terenu Polacy, w pierwszym rzędzie wójtowie.

Istotne znaczenie posiada fakt, że wójtowie mogą być również delegowani do wydziału samorządowego przy związkach gmin, dzięki czemu gminy uzyskają również dalszą instancję, do której mogą się zwracać ze swoimi troskami także finansowej natury.

W szczególności związki gmin będą miały możliwość reprezentowania przedewszystkiem lokalnych interesów w ramach dzieła ogólnej odbudowy i rozwijając przytem własną inicjatywę. Odnosi się to do budowy takich dróg, które posiadają znaczenie dla powiatu lub poszczególnych gmin, do polepszenia stanu gleby, do budowy szpitali powiatowych, zadto do opieki społecznej i szeregu innych zadań.

W dziedzinie opieki społecznej związki gmin w wielu wypadkach będą miały sposobność przeprowadzania rozsądnego rachunku pomiędzy poszczególnymi gminami. Wskazują powiatowe Kasy Oszczędności, w ten sposób większe zabezpieczenie, ponieważ odąd związki gmin obejmą większą porcję za wkłady oszczędnościowe wszystkich gmin danego powiatu.

W tych warunkach rozporządzenie powyższe zostanie powitane z radością w całym kraju przez wszystkie elementy, odnoszące się pozytywnie do dzieła odbudowy, przede wszystkim zaś przez wójtów, jako przedstawicieli polskiego samorządu, gdyż stanowi ono oznakę wzmacniającej się konsolidacji administracyjnej, a zarazem środek dla dalszego wzmocnienia pracy nad odbudową kraju.

Olbrzymi pożar zniszczył miasto na Litwie.

(??) Kowno, 9 lipca. W niedzielę wieczór w litewskim mieście granicznym Georgenburg nad granicą litewską, wybuch w pewnym nielitym pożar, który w krótkim czasie rozszerzył się prawie na całe miasto. Trzy oszarte miasteczka liczące około 6000 mieszkańców, przeszło 300 domów mieszkalnych z budynkami gospodarskimi, oraz kościół spalił ogień pożaru.

Szczególnie ciężko ucierpiało centrum miasta, w którym znajdowały się wielkie magazyny towarowe. Zachodzi podejrzenie, że ogień został podłożony.

Koniec „Messenger d’Athenes”.

Ateńy, 9 lipca. Na mocy ostatecznego wydanego rozporządzenia pracownic zlikwidowały władze greckie dziennik „Messenger d’Athenes”, który od 61 lat wychodził w Ateńach w języku francuskim. Podobny los spotkał również inne pisma, wychodzące w obcych językach, a na ich miejsce wydawane są biuletyny urzędowe w językach francuskim, niemieckim, angielskim i włoskim.

Plac Marszałka Balbo.

Rzym, 9 lipca. Prezydent miasta Genah wydał rozporządzenie, mocą którego jeden z placów dzielnicy tego miasta, będącej w rozbudowie, zostanie nazwany im. marszałka Italo Balbo.

Zamordowanie polityka syryjskiego.

(§) Aleksandretta, 9 lipca. Agencja Reuters z Damaszku donosi o zamordowaniu syryjskiego polityka Szahbandera, który — jak wiadomo — prowadził politykę idącą po linii interesów angielskich i wielokrotnie okazał się zdradcą Arabów, walczących w Palestynie o prawa wolności.

Pierwszy Transport angielskich dzieci przybył do Nowego Jorku.

Nowy Jork, 9 lipca. W niedzielę na pokładzie parowca „Scythia” przybyła z Londynu do Nowego Jorku pierwsza partja angielskich dzieci zamożnych ludzi wraz z matkami, guwernantkami i opiekunami.

80 innych uchodźców angielskich, w tem wielu żydów, wyładowało wraz z całym majątkiem w Halifaxie, aby stamtąd obsłużyć walce narodu angielskiego.

Wewnętrzno-polityczne wydarzenia we Francji.

Genewa, 9 lipca. W dniu dzisiejszym zbierają się w Vichy francuska izba deputowanych i senat. Dzień później zbiórą się obydwie izby na wspólne posiedzenie, aby ukonstytuować się w zebrawanie narodowe. Jeśli sprawy ułożą się w myśl zamiarów marszałka Petain i jego współpracowników, wówczas zebraństwo to położy równocześnie kres parlamentaryzmowi, który przez wiele dziesiątków lat rządził Francją.

Już wtorkowe posiedzenie francuskiego parlamentu będzie wyglądało inaczej, niż zwykle. Na porządku dziennym znajduje się ustawa o pełnomocnictwach, które mają dać marsz. Petain o wiele szersze prawa niż kiedykolwiek były przyznane przez parlament. Jeśli ustawa o pełnomocnictwach zostanie uchwalona, wówczas rząd marsz. Petain zamierza ogłosić nową konstytucję francuską.

Ustawa ta nie zostanie wniesiona, jak to było we zwyczaju, przez komisję parlamentarną, ale przez zastępcę premiera — min. Laval'a w imieniu rządu. Min. Laval dał już do zrozumienia, że rząd marsz. Petain niema zamiaru dopuszczać do tradycyjnej walki parlamentarnej o przyjęcie czy odrzucenie ustawy, lecz jest zdecydowany przymusić swoją wolę za wszelką cenę, nawet bez parlamentu.

Już ta nowa procedura parlamentarna dowodzi wielkich wewnętrzno-politycznych zmian we Francji, których pierwszy ton dał się słyszeć już tej pamiętnej nocy, kiedy marsz. Petain po raz pierwszy zwrócił się do narodu francuskiego, oświadczając, że koniecznym jest złożyć broń.

Motywuując swoje postępowanie marsz. Petain sięga do istoty rzeczy. Przypisuje on winę za porażkę wojsk francuskich całemu narodowi francuskiemu i jego systemowi życia w ostatnich dziesiątkach lat. Wskazał on już na to, że podstawy światopoglądu Francji były nadwątlone i domagał się szybkich reform.

Piotr Laval — znowu decydującym człowiekiem.

Piotr Laval, dawny prezydent rady ministrów francuskich odgrywa w utworzonym rządzie przez marsz. Petain wybitną rolę. Jest on zwolennikiem usunięcia przesadnego parlamentaryzmu i wzmocnienia prestżu rządu przez przejście pewnych form państw autorytatywnych.

Marsz. Petain, według wszelkich oznak, jest gotów przeprowadzić te reformy życia francuskiego. Postanowienie to osiwiadłego w bojach marszałka stawia rzecz prosta Francji, a przede wszystkim jednak francuskich polityków, przed decyzją o wielkiej doniosłości. Żaden kraj na świecie nie był terenem tego rodzaju parlamentarnych intryg i akcji polityków parlamentarnych jak Francja. Doprowadzenie tych rutynistów na drogę polityki, którą będzie wyznaczała inicjatywa, oparta wyłącznie o interesy całego narodu — będzie bardzo trudnym przedsięwzięciem.

Mimo wszystko wielu parlamentarnych działaczy francuskich i polityków jest zdania, że Francja może być uratowana tylko w takim wypadku, jeśli utrzyma się w pełni parlamentarne swobody. Wręcz przeciwnie sprzecywali punkt widzenia rządu francuskiego Laval, jak to doniósł w tych dniach Havas. Zastępca premiera min. Laval, poszedł, według komunikatu Havasa, tak daleko, że oświadczył, iż Francja musi dostosować swój nowy system do państw totalistycznych, aby współpracę z nimi ukształtować w myśl interesów Francji.

Silnie podkreślając socjalne zamiary nowego rządu min. Laval oświadczył dalej, że nowe państwo francuskie musi posiadać silniejszy autorytet rządu przy równoczesnym zabezpieczeniu praw pracy, rodziny i

ojczyzny. Wreszcie Laval uznał usunięcie dotychczasowych partii politycznych za konieczne, a zastąpienie ich przez partię zjednoczenia. Parlament ma otrzymać jedynie prawa technicznej kontroli.

Narazie nie można przewidzieć o ile Francja, a przede wszystkim francuscy politycy, którzy przy częściowej obojętności narodu wobec wszelkich problemów politycznych nadawali ton, dojrzałi są do tego rodzaju idei. Wiadoma jest jedynie silna wola rządu marsz. Petain, zamierzającego na tej drodze doprowadzić do nowego porządku we Francji i przy tej sposobności marsz. Petain miał możliwość przekonać się, że posiada wśród ludu francuskiego wielką popularność.

Jak można wnioskować marsz. Petain i jego doradcy planują silniejsze ujęcie aparatu administracyjnego i centralizację.

Zwołanie zebraństwa narodowego we Francji.

(?) Berno Szwajcarskie, 9 lipca. Agencja Havasa donosi z Vichy: Zwołanie obu izb do Vichy nastąpi w przyszłym tygodniu. Deputowani i senatorowie mają we wtorek powziąć uchwałę co do wniosku zwołania zebraństwa narodowego.

Nakaz aresztowania Pertinaxa, pani Tabouis i de Kerillisa.

(::) Genewa, 9 lipca. Jak donoszą z Vichy, wydano nakazy aresztowania na dziennikarzy: Pertinaxa, madamme Tabouis i Henryka de Kerillisa. Jako przyczynę tego zarządzenia podano, iż rozśiewali oni fałszywie wieści.

Nieporozumienia między Anglikami a Francuzami w Moskwie.

Berlin, 9 lipca. Korespondent „Frankfurter Zeitung” nadesłał w niedzielę dłuższą korespondencję z Moskwy, w której opisuje silne nieporozumienia między nowym ambasadorem brytyjskim w Moskwie sir Staffordem Crippsem a radcą ambasady francuskiej posłem Bayartem, przedstawiając równocześnie bilans dotychczasowej działalności sir Stafforda Crippsa w Moskwie.

Korespondent stwierdza, że Cripps natychmiast pierwszego dnia po objęciu działalności ambasadora już znalazł się w konflikcie z prawdziwymi znawcami kraju. Już przy pierwszym spotkaniu z francuskim radcą ambasady posłem Bayartem, świetnym teoretykiem i gruntownym znawcą unji sowieckiej, doszło do ostrego starcia, ponieważ między Crippsem a Bayartem uwidoczniły się znaczne różnice zdań.

Polityczna działalność nowego ambasadora angielskiego ograniczyła się z konieczności do koła zagranicznych dyplomatów. Wobec rozmaitych szefów misyj, z którymi wymieniał grzeczności, Cripps reprezentował oryginalne zapatrywania. Odwiedzali go również korespondenci amerykańscy, wysłuchując cierpliwie i jak to trzeba podkreślić, z pewnym zdziwieniem, jego teorii. Żaden z tych korespondentów nie podzielał zdań ambasadora, pisząc swoje sprawozdania.

Czegóż potrafił dokonać sir Stafford Cripps w tych chwilach, które dotychczas spędził na rozmowach z sowiecko-rosyjskimi dyplomatami. Zapewne, złożył on wizytę inauguracyjną Molotowowi, który w tym czasie zajmował się problemami bałtyckimi i bessarabskimi, złożył wizytę komisarzowi dla handlu zagranicznego Nikojanowi, który zajęty był pertraktacjami z krajami skandynawskimi i wreszcie odwiedził on również zastępcę komisarza spraw zagranicznych Kosowskiego.

Przypominają tu czysto formalne trud-

ności, jakie musiał pokonać zanim Cripps wreszcie mógł przedłożyć swoje listy uwierzytelniające głowie państwa sowiecko-rosyjskiego Kalininowi.

Pierwsze dwa tygodnie swego pobytu w Moskwie minęły, a Cripps wogóle nie rozpoczął żadnej działalności w charakterze ambasadora. Gdy wreszcie stanął na Kremlu przed Kalininem, wówczas uznał on, że nie może zrobić nic mądrzejszego, jak wpleść do swojej przemowy zdanie iż Anglija rozumie, że Unji Sowieckiej należy się przodujące stanowisko w południowo-wschodniej Europie. (Tego samego dnia armia sowiecka wkroczyła do Bessarabji). Czy Anglija rozumie, co to dzisiaj znaczy? Właśnie w tych dniach Rumunja zrezygnowała z bezwartościowych gwarancji angielskich.

Anglija ma być gotowa — jak mówił — pomownie umożliwić Unji Sowieckiej drogę importową przez Władywostok. Ofiarował on tem samemu rządowi sowieckiemu możliwość otrzymania cennych surowców np. miedzi i cynku. Ale czy można naprawdę wierzyć, aby cofnięcie szyskan i zmieszenie metod blokadowych już wystarczyły do stworzenia więzów przyjaźni między dwoma krajami? Czy naprawdę ma się trzebać iż rząd Sowiecki, który przez tak długi czas musiał bronić się przed angielską zarozumiałością i pretensjami, obecnie przeszedł nagle z wściekłości do zrezygnowania z cełnej współpracy z niemieckim partnerem jedynie dlatego, aby zawiązać problematyczne interesy ze zdradliwym imperjum?

Jak w rzeczywistości przedstawiają się dobre stosunki o których mówi Churchill, wykazuje zakończenie incydentów angielsko-sowieckich na Dalekim Wschodzie. — Jak wiadomo angielskie okręty wojenne zatrzymały dwa parowce sowieckie „Selenka” i „Majakowski”, ponieważ okręty te rzekomo przewoziły kontrabandę. Zwrot tych okrętów został zażądany przez rząd sowiecki w kwietniu b. r., jako warunek,

który miał ułatwić nawiązanie pertraktacji handlowych między Angliją a Unją Sowiecką. Rzeczywiście też okręty te zostały zwolnione, ale — i to naszwiała najlepiej istotny stan rzeczy — cenny ładunek, o który głównie chodziło, pozostał w rękach angielskich.

Byłoby bardzo najwzajemnie spodziewać się, że tego rodzaju zachowanie się mogło zachęcić rząd sowiecki do poświęcenia większej uwagi wywiadowi sir Stafforda Crippsa.

Kącik dla pań.

W kąciku dla pań normalnie podaje się przepisy w jaki sposób należy faszzerować kapusze, jakie suknie, kapelusze są ostatnio en vogue, jak się robi pasaż — pardon! masaż twarzy.

Uważam jednak, że w dzisiejszych czasach te wszystkie rozkoszne przepisy są do pewnego stopnia nieaktualne, gdyż po pierwszej zjada się cokolwiek byle dalej, nosi się byle co, byle nie chodzić ku ciejsze gawiedzi nago i robi się wogóle pasaż i masaż z życiem. I — właśnie co a propos: Otóż postaram się dzisiaj podać pięknym czytelniczkom przepisy... boksu z życiem. Tak! Możliwie skróconą, a niezawodną metodą, tak, że Garkowienko plus Cyganiewicz zachytna się ze zdumienia.

Przedewszystkiem należy się zastanowić skąd to komu do głowy przyszło dać życiu rodzajnik „to”, skoro ono posiada wszystkie cechy męskie, to znaczy jest złośliwe, mocne, ma nieprzewidziane pomysły takie w rodzaju deus ex machina, brak inicjatywy i t. d.

Mimo wszystko nie przeczyamy, że pociąga nas (byłoby kłamstwem, gdyby kobiety do tego się nie chciały przyznać) tak, jak ludzi pociąga raczej zło niż dobro.

A więc zaczynamy: Idzie piękna pani, naprzeciw niej „ten życie” kolosalny, krok wahadłowy, mina buńczuczna. Spostrzega samotną kobietę no i tak, jak zwyczajnie, zaczepia. — Droga pani sama? — pyta dla pewności. Składając gębę w współczujący sarkofag.

— Tak sama — odpowiada kobieta przygnębiona ciężarem opuszczenia, przez wszystkich.

Zycie rozszerza paszercę w jadłowitym uśmiechu i zaczyna zakazywać rekawy pokazując wspaniałe bicepsy i dobrze ukonstytuowaną szczękę. Jeśli kobieta posiada cienką pęczkę i wspaniałe (powiedźmy) granatowe oczy — walka jest nierówna i kobieta posiada sto procent szans zwycięstwa. Zycie się wygina, próbuje podwójnych nelsonów, klnie, ale ostatecznie dobitny czarującym uśmiechem, leży na obie łopatki i wyduje z jadłowitej paszercy ostatecznie technicznie i ostatnie słowa: zł. — ... miesięcznie, praca taka a taka... czy wystarczy?

Piękna pani trzyma cienką nóżkę na mocnym pokonanym łbie, uśmiecha się dalej, zakłada tańczuszkę na muskularne jego łapy i już prowadzi dalej niczem ugłaskanego kundla z kagańcem na pysku i manicurem na łapach.

No dobrze, ale co się dzieje, jeśli kobieta posiada twarz jak (za przeproszeniem) wiatrak, uśmiech taki, że jest w mocy skwaśnić najłodsze mleko i zakisic beczkę ogórków?

Walka jest wtedy nierówna i bardzo dla kobiety niebezpieczna. Tylko że żadna prawdziwa kobieta nie przyzna się do takowej twarzy nawet przy zastosowaniu chińskich tortur i abizyjskiej „śmierci w muslinie”. I właśnie ta rozbrajająca wiara we własne siły, powodzenie i czar nieuzasadniona, ale mocna — niejednokrotnie śmiertelna, ale wytrwała jest również bronią śmiertelną dla wroga. Wiatrak się kreści, życie się kwasi i już w ostatecznej skiszzonej agonii zgadza się na ustępstwa byle jeszcze nie zaplesnieć. Jeśli kobieta chce, a chce — to moc, przeprowadzi wszystko i nie zaginie.

Zresztą zdaje mi się, że maksyma ta stosuje się do wszystkich, którzy posiadają tak zwaną pasję życiową. Jo-Ko-Ma.

Po czyjej stronie racja?

Jeszcze na temat „służących do wszystkiego”.

Kraków, w lipcu.

Jak można było przewidzieć, znając społeczeństwo krakowskie, feljeton o „Kasiach i Marysiach” wywołał ożywioną dyskusję. Pewne odgłosy tej dyskusji dochodzą do redakcji. W myśl zasady „audiatu et altera pars” pozwólm się wypowiedzieć także służącym.

Nie ulega wątpliwości, że niejedno ze zdań, wypowiedzianych przez przedstawicielki świata służby domowej posiada w sobie dużo słuszności, a niewątpliwie posiadają jeszcze więcej, gdyby... nie wojna. Dajmy więc wypowiedzieć się p. Marji Wieczorek, której wywody podajemy w wyjątkach poniżej:

„Po przeczytaniu artykułu pod tytułem „Kasia i Marysia” (autorka listu myli się, gdy tytuł brzmiał „Kasia i Marysie” — różnica niewielka, ale bardzo istotna. Przep. red.), bardzo się zainteresowałam, bo dobrze znam krakowskie panie domu, że potrafią szkalować najdosadniejszymi kłamstwami te osoby, które im są najmniej zbędniejszymi, które pracują w dzień i w nocy i w największe święto każdy najgorzej postawiony robotnik ma święto, zaś służąca niema go nigdy, czem większe święto, tem większa praca i większe wymagania są od naszych żołdaków pochodzące. Krótkie rozwiązanie tej kwestji jest

nie brać służącej w dom. *Bóg dobry dał ręce wszystkim.* Jeżeli pana domu z pracy zwolniono i żywności brak, więc nie pozostaje nic, jak samym domownikom pracować i służąca nie byłaby służącą gdyby się w lepszych warunkach znajdowała. *Każda praca jest tylko praca.* Napewno służąca zrzeczniej może kierować kimś i wykonać swoje obowiązki, niż przedwojenne i dzisiejsze panie domu, których całodzienne praca jest granie w brydża lub spraszanie sobie pięknych panów i laszenie się koło nich. Zaś dzieci i praca pozostawione na barkach służącej, która musi mieć pogodne czoło i miły uśmiešek dla pana domu, naturalnie zaniedbanego.”

Z dalszego ciągu wyjmujemy jeszcze jeden ustęp, poświęcony palącej kwestji „sacharyny”.

„Ze służące ze sacharyną pić herbaty nie lubia nie dziwnego, dobrobytu nigdy nie miały, więc cukrzyca zagrożone nie są, sacharyna zaś dla cukrzyków(?) się nadaje.” Brak miejsca nie pozwala nam na przytoczenie całego listu dosłownie, mamy jednak wrażenie, że powyższe ustępy pozwolą nam na zorientowanie się w problemie.

Najważniejszą rzeczą jest, że zachodzi zasadnicze nieporozumienie między tem, co napisaliśmy w feljetonie „Kasia i Ma-

rysie”, a tem, co pisze nam p. Marja Wieczorek.

Zgadamy się zupełnie bowiem ze zdaniem, że jeśli kogoś nie stać na służącą, to nie powinni jej angażować. Ale sprawa polega na czem innym. Polega mianowicie na tem, że pewne ograniczenia, przede wszystkim w zakresie aprowizacyjnym, obowiązujące wszystkich ze względu o ogólnych. Jeśli więc władze postanawiają, że każda osoba ma otrzymać 200 gramów chleba, to służąca niema prawa, nie wolno jej domagać się, aby tego chleba dano jej więcej, gdyż przepisy władz wybiegają dalej, chcąc zapewnić ludności może ograniczoną i niezawsze wystarczającą, ale zawsze pewną ilość chleba na dłuższy czas.

To samo dotyczy cukru. Fakt, iż dzisiaj słodzimy herbatę sacharyną, nie należy przypisać temu, abyśmy ją tak bardzo lubili, tylko temu, że poprostu cukru z uwagi na stan wojenny trudno dostać. Wymagania zatem, aby pan domu czy też pani służąca po paskarach cukru i płaciła zań ceny o tysiąc procent wyższe, niż normalne, aby tylko zadośćuczynić pretensjom służącej, są nieobywatelskie.

List p. Marji Wieczorek potwierdza nasz feljeton w całej rozciągłości, na jednym punkcie. A mianowicie, że świat poszedł dalej, jedynie niektóre służące pozostały na swojej dawnej wyspie i nie wiedzą, bo wiedzieć nie chcą, jak dalece zmieniły się stosunki.

Ludzie zajmujący wysokie dawniej stanowiska, biorą się dzisiaj do najniższej nawet pracy.

Wszędzie słychać nawoływania do o-

graniczenia swoich wymagań do minimum ze względów społecznych, ludzie z tzw. stanu posiadającego dostosowują się do tych wezwań i obniżają swoją stopę życiową, aby przetrwać ciężkie czasy, pewne tylko służące uważają, że praca ich zasługuje na to, aby je traktowano wyjątkowo. Twierdzą one, że pracują 10—12 godzin dziennie, a nie chcą wiedzieć, że czasu wojny wszyscy muszą pracować więcej i pracują, pobierając nieraz mniejsze wynagrodzenie, niż przed wojną.

Zgadamy się z tem, że są panie, które jeszcze dzisiaj nawet traktują służącą w sposób nieludzki i pań tych nie myślimy brać w obronę. Musimy natomiast stanąć w obronie tych pań i panów domu, którzy traktują służącą jak człowieka, dają jej to samo pożywienie, które jest podawane do stołu, wynagradzają według ustalonych norm, a wzamian za to obyspywani są pretensjami nieuzasadnionymi i niedostosowanymi do czasów wojennych.

Jeśli p. Marja W. radzi, aby poprostu nie brać służącej, jeśli kogoś na nią nie stać, to ze swej strony możemy wysunąć radę: nie należy godzić się do służby, jeśli nie chce się dostosować do warunków wojennych nie wynikających absolutnie ze złej woli pracodawcy.

Zgadamy się z tem, że wykonywanie zawodu służącej w czasach wojennych nie jest specjalnie przyjemnem, że raczej jest o wiele trudniejszem od wielu innych, lecz z drugiej strony możemy się domagać, aby służące zrozumiały sytuację pracodawców i obniżyły swoje wymagania, przynajmniej na okres wojny, tak, jak to uczyniła już przeważna część społeczeństwa. Robot.

